Cristina Elena Gheorghiu

Visul lui DUȚU

cu ilustrații de Florin Gheorghiu

Galaxia Copiilor

Într-o zi, când vântul primăverii se plimba printre brazi, un căpșor verde se iți din zăpadă.

— Ia te uită! se miră unul dintre copaci.

— Mic, dar curajos, spuse altul.

— Rămâi acolo pitit! se mai auzi o voce.

— Cine, eu? întrebă el, uitându-se curios în sus, spre brazii care vorbeau.

— Da, tu! Păi cine? Învelește-te înapoi cu zăpadă și mai stai un pic la căldură! E tare frig! îl sfătui un brad falnic.

— Dar nu mai am răbdare! Vreau și eu afară! răspunse cel mic bosumflat și se acoperi din nou cu zăpadă. Of, oare cât trebuie să mai aștept?

Vântul primăverii alerga voios printre brazi, jucându-se cu razele soarelui. Și s-au tot jucat, până au topit toată zăpada din pădure.

— Iată-mă, în sfârșit! se bucură cel mic, scoțându-și la vedere trupușorul verde și plăpând.

— Bine ai venit, micuțule! îl întâmpină un brad înalt și viguros.

— Bine v-am găsit! Eu sunt Duțu. Pe voi cum vă cheamă? întrebă curios, privind cu admirație brazii numeroși din jur.

— Eu mă numesc Adu, răspunse bradul cel mai apropiat. Și prietenii mei sunt toți brazi, îl lămuri el, arătând spre pădure.

— Ce înalți și frumoși sunteți! spuse Duțu.

— Așa vei ajunge și tu, îl asigură Adu, zâmbindu-i cu blândețe.

— Abia aștept!